

งานวิจัยเรื่อง ปัญหาการนำผลงานวิจัยไปสู่ภาคปฏิบัติของหน่วยงานในกระทรวงยุติธรรม (Problems of Research Utilization in Ministry of Justice's Agencies) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาปัญหาการนำผลงานวิจัยไปสู่ภาคปฏิบัติของหน่วยงานในกระทรวงยุติธรรม 2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับปัญหาการนำผลงานวิจัยไปสู่ภาคปฏิบัติของหน่วยงานในกระทรวงยุติธรรม และ 3. เปรียบเทียบรูปแบบและแนวทางการติดตามผลการนำผลงานวิจัยไปสู่การปฏิบัติของต่างประเทศกับประเทศไทย

วิธีการวิจัยเป็นการผสมผสานการวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ การเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเอกสาร (documents) การสนทนากลุ่มย่อย (focus group) และการสัมภาษณ์สัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth interview) การประชุมเชิงปฏิบัติการ (workshop) และการสำรวจ การวิเคราะห์ข้อมูลเอกสารเชิงเนื้อหา วิเคราะห์สถิติด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหพันธ์เพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการนำผลการวิจัยไปใช้ ได้แก่ (1) ปัจจัยด้านตัวป้อน Input ของการทำวิจัย ได้แก่ การขาดแคลนนักวิจัย ทั้งด้านเจตคติ และสมรรถนะวิจัย ขอบประมาณการวิจัย คุณภาพการวิจัย (2) ปัจจัยด้านกระบวนการวิจัย ได้แก่ ปัจจัยด้านการประสานความร่วมมือระหว่างนักวิจัย และการจัดกิจกรรมเผยแพร่ผลการวิจัยและการจัดหาช่องทางเข้าถึงการวิจัย (3) ปัจจัยด้านผลลัพธ์ของการวิจัย ได้แก่ การติดตามผลการนำผลการวิจัยไปใช้ การจัดเก็บข้อมูลปริมาณผลงานวิจัยของหน่วยงาน และปัจจัยเหล่านี้มีความสัมพันธ์กับการนำผลการวิจัยไปใช้ในทางปฏิบัติ

งานวิจัยนี้เสนอแนะรูปแบบการนำผลการวิจัยไปสู่ภาคปฏิบัติของหน่วยงานในกระทรวงยุติธรรมด้วยการเน้นให้ฝ่ายปฏิบัติมีบทบาทเน้นหนักในการสร้างงานวิจัย ขณะที่ฝ่ายบริหารและฝ่ายนโยบายมีบทบาทเน้นหนักในการผลักดันการนำผลการวิจัยไปสู่ภาคปฏิบัติ ที่สามารถขยายผลไปสู่การสร้างองค์ความรู้ โดยรูปแบบการนำผลการวิจัยไปสู่ภาคปฏิบัติได้ดัดแปลงจากกรอบแนวคิดของ WHO และรูปแบบของ Settler